

en lille Kamp her i Folkethinget under den forrige Behandling, var Eldgævindsen. Naturligvis var det et underordnet Spørgsmaal overfor den store Sag. Naar jeg ikke har hørt noget Andet, end at dette Forslag er et godt Forslag, tror jeg, at det kommer deraf, at det har havt et ualmindeligt Held med Hensyn til at træffe det rette Overgængsforhold; thi det er jo vistnok det Vansteligste, hvor det gjælder om at gaa over fra Sølvmyntfoden til Gulvmyntfoden, at kunne ligesom forud beregne ved et Skjøn, hvorledes det vil stille sig paa den Tid, Forslaget rimeligvis vil træde i Kraft, og vi have set, hvor mærkværdigt nær det har truffet det Rette, thi da vi tidligere først behandlede dette Forslag, stillede det sig gunstigt for Danmark. Nu stiller det sig gunstigt for Sverig, men Forskjellen er saa overordentlig ubetydelig, at det erede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Wøffen), som har gjort en Beregning over denne Sag, anslaaer Forskjellen kun til at dreie sig om Tiendedelen af en Procent. Det er jo en overordentlig vanstelig Ting at saa flere Stater forenede i samme Myntsystem. Der er brugt en Lignelse om at naae sammen paa den Maade og tillige om at træde over fra Sølvmyntfoden til Gulvmyntfoden; man har nemlig brugt en Lignelse om to Skibe, det ene forestillende Sølvmyntfoden, det andet Gulvmyntfoden, og nu gjælder det om at springe over fra det ene til det andet, det gjælder om at finde det heldige Dieblit til at foretage Springet. Et saadant Dieblit foreligger nu, synes det. Om det vil indtræffe igjen, dersom vi senere skulle behandle denne Sag, kan vanstelig forudsiges, og derfor forekommer det mig, at der er stor Fare ved at opsætte dette Skridt. Der har været Tale om de Forpligtelser, som finde Steb ved en saadant Overgang. Jeg tror, at om Forholdet end med Hensyn til Forpligtelserne kunde være endnu gunstigere, er det dog i høi Grad gunstigt, som det er nu, og det er meget tvivlsomt, om vi nogenstunde faae en gunstigere Leilighed, thi det kommer an paa en Sandsynlighedsberegning, som er overordentlig vanstelig med Hensyn til hvorledes Kursen vil stille sig. Jeg kommer til at tænke paa et bekendt Sted i Heibergs „Kong Salomon og Jørgen Hattemager“, hvor Heiberg siger om Kursen: „Dun er meget capricios“. Det, som nærmest har gjort, at Udskillige i denne Sal nu stille sig anderledes til Forslaget end tidligere, er Norges særlige Stilling. Det er ikke, som der har staaet i et Blad, at det skulde være Norges „selvstændige“ Stilling, eller at Norge har villet vise sin Selvstændighed, thi Ingen i denne Sal tvivler om Norges Selvstændighed, og at noget Saadant er blevet fremsført af nogen Æneste, at Norge skulde have gjort dette Skridt af den Grund, tror jeg er ubespiet. Jeg tror ikke, at der udenfor Norge, i alt Fald ikke i Danmark, er Tvivl om, at Norge er ligesaa selvstændigt et Rige som

Sverig, og ikke opgiver det Mindste af sin Selvstændighed ved at slutte en Myntkonvention med de andre Riger, ligesaa lidt som vi opgive vor Selvstændighed ved at træde i et saadant økonomisk Forhold til Broderriegerne. Men hvad der har bevæget Normændene, saa at et Flertal af Stortinget har stemt imod Konventionen, er, at det ikke vilde været saa let for dem som for os at gjøre Overgangen. Her kunde man atter bruge Lignelsen om Skibene — om tre Skibe. For Dieblillet ere det danske og det svenske nærmest hinanden, men den Tid kan let komme, da det norske vil seile os op, og da træder Norge ogsaa til, og jeg haaber, at den Tid ikke ligger fjern. Der har været Bestemmelser, f. Ex. om Overgængsfristerne, i Konventionen, som ikke passede for Norge, men den nye Konvention vil jo aabne saadanne Frister, som passe Norge bedre. Hvad der er det vigtigste Hensyn, er imidlertid det til Norges Grundlov, og vi vide, at Normændene ere saa lovlidige, at de vanstelig gjøre noget Skridt, der kunde synes paa nogen Maade at træde i Strid med Grundloven. Jeg skal ikke indlade mig paa at fortolke den norske Grundlov, men der staaer i § 110, at Norge skal have „sit eget Penge- og Myntvæsen“. Det er muligt, at nogle Normænd kunne paa Grund deraf have havt Betænkeligheder, og vilde have en Grundlovsforandring forinden, eller i alt Fald have deres Tvivl hævet. Det er bekendt, at nogen lang Overtælsesetid have Normændene ikke havt. Der er et andet Hensyn, nemlig at Normændene have vansteligere ved at gjøre Overgangen fra den ene Mynt til den anden med Hensyn til Mynternes Tildeling, og det er Noget, den store Befolkning i Norge godt ser; den ser denne Mangel, skjøndt den endnu ikke rigtig har faaet Dinene op for alle Jordelene. Der forestaar i Norge nye Valg til Stortinget, og det er derfor naturligt, at mange Storthingsmænd kunne ønske først at samles med deres Vælgere og tale med dem, inden de gjøre dette Skridt. Det er altsaa helt andre Hensyn, Normændene have maattet tage end vi, og hvis jeg selv havde havt Sæde i Stortinget, er det meget rimeligt, at jeg vilde have stemt mod Konventionen. Hvorledes kan man da saa bestemt slutte, hvorledes Normændens Mening vil blive om fort Tid, naar man veed, at 58 stemte imod, og 51 for den, saa at naav kun 4 vare gaaede over fra den første Side til den anden, vilde Udvalbet være blevet et andet. Den erede Udsfører brugte den Yttring: „Saa vidt jeg kender det norske Folk“. Jeg tror, at i dette Dieblit kender det norske Folk ikke sig selv rigtig i Henseende til, hvorledes det skal stille sig til denne Sag, og det er derfor, at det har ønsket Betænkningstid. Jeg kan i alt Fald paa ingen Maade opsætte Afstemningen i det norske Storting som et bestemt Afslag, men kun som en Opsættelse, og derfor er der heller ikke for